

Nämä runot ovat syntyneet, kun olin 13-vuotias. Murrosikäni oli jyrkimmässä vaiheessaan, jolloin koin vahvoja tunnetiloja – etenkin liittyen perheeroihin. Olin erittäin sotaisassa tilanteessa äitini kanssa. Koin, ettei hän koskaan kuunnellut. Välittämisen sijaan hän syytteli ja kenties vihasikin minua. Yritin saada hänet ymmärtämään minua, mutta jouduin pettymään...

Tunteiden arki

On myöhäinen ilta ja aika nukkua.

Mutta missä on unien silta? Ei näin myöhään pitäisi kukkua.

Unelmamaailmani ovi on lukossa, mitä tämä tarkoittaa?

Positiiviset ajatukseni ovat tukossa, en voi itseäni siinä kohtaa harjoittaa.

Minut valtaa taas se tunne, se tunne, joka saa minut maahan.

Olen taas täysi runne, olen maailman turmelemana hajottanut mun kaavan...

elämäni kaavan, nämä ajatukset tuhoavat minut.

Elämä antoi mulle liian syvän haavan, pelkään kadottavani sinut.

Kaikki tämä tulee mieleeni pelkän yhden tunteen takia.

Viillän haavoja kieleeni, se on masennuksen magia.

On huomisen aamu, enkä nukkunut taaskaan tarpeeksi.

Olen kalpea kuin haamu, kadun syntymääni: siis anteeksi.

Menen kouluun, eikä masennus ole vieläkään kaikonnut.

Kuinkahan pitkäksi aikaa jään tähän loukkuun. Olenko ainiaan kadonnut?

Toiseksi viimeisellä tunnilla olen helpottunut.

Vaivun vihdoon haaveuniin sekunnilla. Tähän olen tottunut.

Varjot sisälläni

Seison kaatosateessa, ei mulla ole sateelta suojaa.

En välitä... ajan kulkiessa kaipaen mun kuomaa.

Varjot, ne ovat takanani jälleen.

Hahmot, en voi piiloutua... vain juosta: että tälle.

En voi sulkea niiltä silmiäni enkä korviani, niiden kosketuksilta tunteitani.

En saa auki holviani, olen vanki enkä voi muuta kuin viiltää ranteitani.

Murran oven auki, olenkin ykskaks vankikarkuri.

Pelko tarttuu kuin tauti, minut siis syrjäytetään: olen konkari.

Juoksen, juoksen, juoksen,

ajatellen: kuolen, kuolen, kuolen.

Mistä löydän turvan? Miten pääsen pakoon?

Saanko mä jo surman? Vai piiloudunko taas rakoon?

Varjot minun ympärilläni kulkevat, kämmeniinsä minut sulkevat...

...ja nytkin...

...olen yksin...

Auta minua

Odotan hänen kysyvän: ”Mikä on?”

Odotan hänen ryhtyvän näkemään, milloin olen onneton...

Toivon hänen näyttävän, kuinka paljon hän mua rakastaa...

Toivon hänen käyttävän joskus positiivisia sanoja minulle...

mutta...

se on turhaa...

Avunhuutoani en osaa hänelle näyttää, oikeita sanojakaan käyttää...

Välittäisikö hän, jos tuskani näkisi? Auttaisiko – niinkö siinä kävisi?

Olenko tarpeeksi hyvä vai olenko pelkkä murentunut jyvä?

Rakastaako hän, vai kuvittelenko vain tämän?

Olenko hänelle pelkkä sääliittävä pelle?

Puhuako tästä voisi – kelle?

Missä on hyvä kuntoni – itsetuntoni?

Kenet roolihahmoistani valitsen? Kuka niistä nyt olen?

Miksi itseni tähän aina kahlitsen? Milloinka hän avaa mulle oven?

Arvostaako hän, välittääkö? ”Paskaako hän?”

Miksi tällaisia ajatelmia? Miksi tällaisia tunteita?

Miksi mieleeni tulee itsarista katkelmia? Miksi luon ranteisiini runteita?

Kunpa hän olisi huolissaan, kunpa hän auttaisi...

Mutta hän vain istuu tuolissaan, hän ei näe ajatustani: ”Elän kauttasi.”

Kunpa hän mua kehuisi, eikä vain äkäilisi ja riehuisi...

Kunpa hän mua hyvin kohtelisi, huoleni pois hoitelisi...

Etkö?

Vaikka olemme jo melkein pohjalla, et vieläkään hätääni näe.

Olemme jo äänen murtavalla kohdalla, sanaton kertosaie.

Minä satutan itseäni.... jotta huomaisit kuinka tuskissani apuasi rukoilen.

Mutta viiltoni nähdessäsi vain suutut – ja minä

vastoin tahtoani valhesyitä niille punoilen...

Etkö tahdo nähdä hätääni? Etkö tahdokaan auttaa minua?

Etkö tahdokaan sanoa enää minulle: ”Rakastan sinua”?

Elämän kiertokulkua

Elämän alussa...kun ensimmäisen kerran silmänsä avaa,
on ensimmäisen kerroksen rapussa – on elämä täysin vapaa,
ja rajattoman huoletonta, uutta ja avaraa
ei silloin vielä tunne tätä maailmaa,
sen kauneutta tai sen kylmyyttä kamalaa.
Mutta vuosi vuodelta elämän laajuus,
totuuden taajuus
alkaa rajoittaa, kaventaa...
hajottaa, halventaa...
ja lopulta elämä onkin vain suora viiva, jota kuljemme
kuin liukuhihnalla,
kunnes tulee kuolema valenimellä herra Hiiva, joka ostaa meidät vuorotellen pilkkahin-
nalla...
Ensin kompuroiden suuriksi kasvamme,
sitten matto viedään altamme...
ja pieniksi kutistumme.
elottomiksi luhistumme.
Ensin äiti ja isä voittaa minulle elämän,
he toivovat sen pitkään kestävä...
Lopulta sen muiden tavoin pois itseltäni hävitän
Niin kuin kaikki muutkin...